

رابطه خودتنظیمی تحصیلی و خودپنداره تحصیلی با امید به تحصیل دانش آموزان دختر مقطع متوسطه اول ناحیه یک شیراز

حسن رهگذر^۱، مینا مهربابی^۲

^۱ گروه علوم تربیتی و روان‌شناسی، واحد شیراز، دانشگاه آزاد اسلامی، شیراز، ایران. (نویسنده مسئول)

^۲ گروه علوم تربیتی روان‌شناسی، واحد شیراز، دانشگاه آزاد اسلامی، شیراز، ایران.

چکیده

هدف اصلی در این پژوهش رابطه خودتنظیمی تحصیلی و خود پنداره تحصیلی با امید به تحصیل دانش آموزان دختر مقطع متوسطه اول ناحیه یک شیراز بود. این پژوهش از لحاظ هدف جزء تحقیقات کاربردی و از لحاظ اجرا جزء تحقیقات همبستگی بود. در این پژوهش جامعه آماری کلیه دانش آموزان دختر مقطع متوسطه اول ناحیه یک شهر شیراز به تعداد حدوداً ۹۰۰۰ نفر بود که با استفاده از معیار ابعاد، ۲۰۰ نفر که در سال ۱۴۰۰-۹۹ به تحصیل مشغول بودند به شیوه خوشه‌ای چندمرحله‌ای انتخاب گردید. ابزار گردآوری اطلاعات در پژوهش حاضر پرسشنامه بود. در این راستا از پرسشنامه‌های مقیاس امید به تحصیل (خرمایی و کمری، ۱۳۹۶)، پرسشنامه خودتنظیمی تحصیلی (سواری و عرب زاده، ۱۳۹۲) و پرسشنامه خود پنداره تحصیلی (چن یی سین، ۲۰۰۴) استفاده شد. نتایج نشان داد که خودتنظیمی تحصیلی و ابعاد آن به‌طور مثبت امید به تحصیل دانش آموزان را پیش‌بینی می‌کند، خود پنداره تحصیلی و ابعاد آن به‌طور مثبت امید به تحصیل دانش آموزان را پیش‌بینی می‌کند. خودتنظیمی تحصیلی و ابعاد آن به‌طور مثبت امید تحصیلی دانش آموزان را پیش‌بینی می‌کند

واژه‌های کلیدی: خود پنداره تحصیلی، خودتنظیمی تحصیلی، امید به تحصیل، دانش آموزان

مطالعات روانشناسی و علوم تربیتی

دوره ۷، شماره ۲، تابستان ۱۴۰۰، صفحات ۴۱۴-۴۰۰